

14. TANULMÁNY

JEHOVA LÁBAINAK MEGDICSŐÍTETT ZSÁMOLYA

ISTEN LÁBAINAK ZSÁMOLYA A BŰN MIATT MEGSZENTSÉGTELENÍTVE ÉS ELHAGYATVA – A DICSŐSÉGE ÚJRAÉLESZTÉSÉNEK ÍGÉRETE – HELYRE LESZ ÁLLÍTVA A VISSZAVÁLTOTT TULAJDON – A LEGFÉNYESEBB ÉKKÖVE – JEHOVA LÁBÁNAK VISSZAÁLLÍTÁSA AZ „OLAJFÁK HEGYÉRE” – AZ *EBBŐL* EREDŐ ÁLDÁSOK – A LÁBZSÁMOLY VÉGÜL VALÓBAN DICSŐSÉGES LESZ

„Így szól Jehova: Az egek nékem az ülőszékem és a föld a lábaimnak zsámolya.” „Lábaim helyét (zsámolyát) megdicsőítem.” „És azon a napon (Jehova) az Olajfák Hegyére veti lábát.” Ézsaiás 66: 1; 60: 13; Zakariás 14: 4; Máté 5: 35; Cselekedetek 7: 49

Isten lábainak zsámolya csak éppen dicsőséges nem volt az elmúlt hatezer év alatt: a bűn, a fájdalom, a sírás, szellemi és testi szenvedés, és a halál egy nagy kriptává tette azt, melyben most egy óvatos becslés szerint legkevesebb ötven milliárd ember várja azt, amikor az isteni igazság átka megszűnik, és az Urunk Jézus Krisztus arcán ragyogó isteni kegyelem világossága az Igazságosság Napjaként feltámad, –

Hogy elkergesse a bűn sötét árnyékait, és
Hogy bevilágítsa a *gyászt* gyógyító sugarával.

Isten bőséges előkészületeket tett ennek érdekében. Az Ádámért és minden, általa nélkülözést szenvedő gyermekéért *lefizetett váltságdíj* megváltotta az egész világot, és az emberi fajunk minden tagjának egy alkalmat biztosított egy kedvező körülmények közötti megpróbáltatásra az örök élet elnyerése érdekében. Viszont ez még többet is tett: – megváltotta Ádám otthonát, (az ő vétke által elveszett) Paradicsomot is, és az ő uralmát, amit földi királyként, Istennek, az ő Teremtőjének és Atyjának képviselőjeként gyakorolt.

Ebben az értelemben olvassuk: „És te nyájnak tornya [Krisztus], Sion leányának vára! Eljön tehozzád és elérkezik az **első hatalom**.” (Mikeás 4: 8) Pál apostol is beszél a „**tulajdon** megváltásáról” (Efézus 1: 14). Urunk az egyik példázatában szintén erre hivatkozik, kimutatva, hogy Ő nem csak az emberiséget, a kincset, váltotta meg, hanem a mezőt is, a világot, a földet is az átok alól; és azt is kimutatta, hogy mindazok, akik társulnak vele, mint a Királyság osztályának tagjai, részesülnek a földnek és a kincsnek azon megváltásában. (Máté 13: 44)

A Millennium teljes munkája Isten lábai zsámolyának újrendezéséből és megdicsőítéséből fog állni. Amikor a Paradicsom a bűn által elveszett, akkor csak egy „kert” volt a Föld egyik sarkában; de mivelhogy Ádám faja gyarapodott és betöltötte a Földet, az isteni szándéknak megfelelően (1 Mózes 1: 28), és mivelhogy mindnyájan megváltattak, szükséges lesz gondoskodni egy mindenkit befogadó, elegendően nagy Paradicsomról; és ez azt jelenti, hogy az egész Föld egy gyümölcsöző, gyönyörű és tökéletes Édenkertté változik. Mindez megígértetett az isteni terv jövőendő nagy beteljesedéseként. (Cselekedetek 3: 20, 21; Jelenések 2: 7; 2 Korintus 12: 4)

Az Úr megdicsőített lábzsámolyának legpompásabb ékköve a Millennium lezáródásakor az emberiség lesz, akinek tökéletességében, szabadságában, Istennel való hasonlatosságában, erkölcsi és értelmi dicsőségében éppen az istenség képe fog visszatükröződni. A legtündöklőbbben a tökéletes ember fog tiszteletet sugározni Alkotójára, és az Ő csodálatos teremtetési, megváltási és helyreállítási tervére. És ezzel a csodálatos tervvel mindenkor először az Úr Jézus, Jehova Igéje, lesz közvetlenül azonosítva, másodsorban a Menyasszony, a Bárány felesége és társörököse, a váltságdíj által biztosított áldások kiosztásában.

Az Úr „lábzsámolyának” ezen ékesítése és megdicsőítése nem lesz **teljes**, míg Urunk Jézus, mint az Atya megtisztelt meghatalmazottja „el nem törölt minden [ellenkező] birodalmat, hatalmat és erőt. Mert addig kell neki uralkodnia, mígnem minden ellenségeit mind lábai alá veti”, mielőtt átadja a Királyságot a Millennium végén. (1 Korintus 15: 24-28)

A bűn és a halál uralmának időszakát olyan időszakként mutatja be, mint amikor Isten „nem emlékezett meg lábainak zsámolyáról, az ő haragja napján” (Jeremiás siralmai 2: 1); de a Millennium kezdete után az emberek prófétaileg felszólítanak, hogy „magasztalják az Urat, a mi Istenünket és boruljanak le az **Ő lábainak zsámolya** elé; mert szent Ő!” (Zsoltár 99: 5). Zakariás próféta világosan kifejezi azt a gondolatot, hogy az Új Jeruzsálem, a megdicsőített Egyház, a Föld új kormányaként való felállítása a Jehova lábainak zsámolya iránti isteni kegyelem visszahelyezésének kezdetét fogja jelenteni. – Zakariás 14: 4, 5.

JEHOVA LÁBAI AZ OLAJFÁK HEGYÉN

Ezt a jövődölést általánosan félreértik és Urunk Jézus lábaira vonatkoztatják, az Ő második eljövetele alkalmával. Valóban azok, akik ily módon tévednek, tovább mennek és azt erősítik, hogy az Ő hús-vér lábairól van szó, melyet átszegeztek a Kálvárián – anélkül, hogy arra a tényre gondolnának, hogy Urunk az emberi természetét teljesen és végérvényesen váltságdíjunk gyanánt adta, és hogy Ő az Atya hatalma által dicsőséges szellemi lényként, – mint „az Atya lényének képmása” /Zsid.1: 3/ támadt fel a halálból.*

De egy pillantást vetve az előbbi (3.) versre, rámutat, hogy a próféta Jehova lábainak visszatérésére utal; mert a megállapítás (a Királyságot bevezető nyomorúságra vonatkozva) a következő: „Mert eljön **Jehova** és harcol azok ellen a népek ellen, amint harcolt vala ama napon, a harcnak napján [Izrael

*

Lásd: II. Kötet, 5. fejezet

régmúlt koraiban]. És azon a napon az Olajfák hegyére veti **lábait**, amely szemben van Jeruzsálemmel napkelet felől és az Olajfák hegye közepén ketté válik, kelet felé és nyugat felé, igen nagy völgygyé és a hegynek fele észak felé, fele pedig dél felé szakad.”

Mihelyt valaki felismeri azt a tényt, hogy itt Jehova lábairól van szó, nem fogja vitatni, hogy itt jelképes nyelvezetről van szó, és hogy az ÚR helyreállított földi uralmára vonatkozik, mely viszonylag sok ideig ki volt szolgáltatva „e világ istenének” a Sátánnak; – kivéve azt a tényt, hogy az URat először az előképi Szövetség Sátora, másodjára a jeruzsálemi Templom képviselte, későbbben a Krisztus Egyháza a „sátor” állapotában az Evangéliumi korszakon keresztül. Minden bizonnyal senki sem esne abba a tévedésbe, hogy arra gondoljon, hogy Jehova szó szerint pihenteti lábát ezen a Földön, mint „lábzsámolyon”.

Ha a Jehova „lábainak” helyezése és pihentetése jelképes és ha az isteni kegyelem és uralom Földre való visszatérését jelképezi, akkor biztosak lehetünk, hogy ugyanennek a próféciaának egyéb, ehhez kapcsolódó vonása is jelképes: az Olajfák Hegye, annak különleges kettéválása, annak völgye, a nép menekülése, a Jeruzsálemből származó élet vize (vesd össze a 8. verset az Ezékiel 47: 1-9 versekkel) stb.. Mindezek jelképes kijelentések – nagy szellemi igazságok képei.

Az **olajfa** egy jelentőséggel teljes jelkép: a régi időkben mesterséges fény forrása volt, az olaját általában erre a célra használták. (2 Mózes 27: 20) Valóban, héber nyelven az olajfát **simen**-nek, vagyis olaj-fának nevezték. Az olajfa olaját régen még többféle, értékes kenet alapjaként is használták – egy ilyen félét használtak a papoknak és a királyoknak felkenésekor is, amely az ellenképi „királyi papságon” *lévő* szent szellem jelképe. (2 Mózes 30: 24) Az olajág emberemlékezet óta a béke jelképe is. (1 Mózes 8: 11; Nehémiás 8: 15)

Akkor hát, ha az olajfa a szent Szellem általi világosságnak, békének és isteni áldásoknak jelképe, és hogyha a hegyet, mint egyebütt egy királyság jelképeként értelmezzük, akkor könnyen látható, hogy az Olajfák Hegyének jelentése – a Világosság, Béke és Isteni áldások Királysága. És a Jehova „lábai” rávetésének jelentése az, hogy az isteni kegyelem és törvény vissza lesz helyezve – állítva a földön a szent Királyság által.

Az Olajfák Hegye kifejezésnek ezen alkalmazása teljes összhangban van az Apostol kijelentésével (Róma 11: 17, 24), melyben a testi Izraelt a nemesített olajfához hasonlítja, a megtért pogányokat, pedig a leszakított, természet szerinti ágak helyébe oltott, vadolajfa ágakhoz hasonlítja. (Vesd össze a Jeremiás 11: 16, 17 versekkel.) Továbbá ő magyarázza, hogy a fa Isten ígéreteibe gyökerezik – az Ábrahámi ígéretetekbe, hogy az Ábrahám magva végül megáldja a Föld minden nemzetségét, stb.. Végül ugyanaz a gyökér két féle ágat fog hordozni: – a beoltott vadolajfa ágakat és a visszaoltott természetes ágakat, amikor a testi Izrael vaksága megszűnik és a hit szemeivel a tizennyolc évszázada keresztre feszített, és átszegezett Üdvözítőre tekintenek – mint bűnért való áldozatra. Emlékezzünk meg arról is, hogy a testi Izrael sok ideig Isten előképi Királysága, vagy Hegye volt, és hogy az Evangéliumi korszakbeli szellemi Izrael arra hivatott, hogy Isten valódi Királyságává váljon, ahogy Urunk kijelentette: „Ne félj te kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az Országot.”

Egyébként, ettől a **két** Királyságtól (még mielőtt Jehova **dicsősége** rajtuk megnyugodott volna, hogy az egész világnak szóló áldásainak csatornáivá váljanak) származott „a világ teljes **világossága**” végig a sötét múlt alatt. Hiszen, nem ezek voltak-e az Ó és az Új Testamentum – a Ó és az Új Szövetség – képviselői? Nem azonosak-e ezek az Úr két tanújával és a Zakariás könyvében (4: 3, 11, 12) *említett* két olajfával,

amelyekre a Jelenések könyve (11: 4) is világosan utal; – azáltal, hogy a hegynek e két részében jelképezi a két szövetség eredményét, a tanúságtétel eredményét – a Királyságnak mennyei és földi részeit?

Itt mi azt látjuk, hogy az Olajfák hegyének **két fele** Isten Királyságának **két részét** jelenti, melyek az isteni utasítás és elrendezés szerint határozottan el vannak választva. A Királyság két része közötti elválasztás nem jelent ellentétet. Ellenkezőleg, ahhoz, hogy közöttük az „Áldások Völgye” létrejöjjön – ahova menekülnek mindazok, aki isteni segítséget óhajtanak, és menedéket találnak a Királyság mindkét részétől – a mennyei és a földi részétől *származó*, áldott védelemben.

Úgy tűnik, hogy Dávid prófétának megadatott, hogy előre lássa ezt a nagy „Áldások Völgyét” (84. Zsoltár) a Jehova „lábaihoz” közel, mikor először az Evangéliumi korszak szentjeiről énekelt, majd azokról, akik a következő korszakban lesznek megáldva, mondván:

„Mily szerelmetesek a Te hajlékaid,
Seregeknek Ura!
Kívánczik, sőt emésztődik lelkem
az Úrnak tornácai után;
Szívem és testem ujjonganak az élő Isten felé.
A veréb is talál házat,
és a fecske is fészket magának,
ahova fiait helyezhesse,
(úgy találtam meg) a Te oltáraidat, Oh, Seregeknek Ura,
én Királyom és én Istenem!
Boldogok, akik lakoznak a Te házában,
Dicsérhetnek Téged szüntelen! Szela.

Boldog ember, akinek Te vagy erőssége,
És (teljesen) a Te (igazságosságod) ösvényei vannak
szívében.
Átmenvén a Siralom völgyén,
(öröm) forrássá teszik azt,

(Áldások Völgyévé);

Bizony áldással borítja el korai eső [Jóel 2: 28];

Erőről erőre jutnak, míg (tökéletesekként) megjelennek

Isten előtt a Sionon.”

A 85. Zsoltár is lefesti az isteni irgalom és áldás visszatérését a Millenniumi Királyság alatt – a két részből *álló* Olajfák Hegye (Királysága) alatt.

A hegy egyik részének észak felé és a másik részének meg dél felé történő elmozdulása jelentős. Észak a Fiastyúk csillagzatának iránya, mely a világegyetem középpontja, az isteni birodalom feltételezett székhelye*. Ez úgy tűnik, arra akar utalni, hogy az Evangéliumi Egyház **elváltozik** ebben az időben emberi állapotokból szellemi állapotokba, mint „isteni természet részesei”; valamint a hegy másik részének elmozdulása, úgy tűnik, azt akarja jelenteni, hogy teljesen helyre lesznek állítva az emberi tökéletességre az ókori érdemesek, akik méltóknak számítottak arra, hogy Isten Királyságának földi képviselői legyenek.

Az ekképpen keletkezett völgy fénnnyel teli és árnyéktól mentes lesz, mert a Nap keletről nyugatig átvilágít rajta. Ez jelképesen az Igazságosság Napjáról beszél és az isteni igazság és áldások teljes fényéről, mely elűzi a bűn, a tudatlanság, a babona és a halál árnyékát, majd meggyógyítja és helyreállítja a készséges és engedelmes embereket, akik az áldások ezen völgyébe – az irgalom*□ völgyébe akarnak menekülni. Az irgalom völgye, a (Jehova „lábai” által megszilárdított) Világosság és Béke Királyságának szellemi és emberi része **között** és alatt, bizonyára „Áldásoknak Völgyét” fogja képezni mindenki számára, akik töredelmes és bűnbánó szívvel abba lépnek.

* lásd: III. Kötet, 327 old.

* Héber nyelven a irgalmat **eliaos** szó fejezi ki és ez az **eleia** szóból ered, aminek értelme olajfa.

Továbbá meg kell emlékeznünk arról, hogy míg csak Izraelnek mondatott, hogy „az én hegyeimnek völgyébe szaladtok”, mégis Izrael név jelentése: „az ÚR áldott népe”, „Isten népe”, „az ÚR népe” (2 Krónika 7: 14). És amint láttuk, habár a Királyság első áldása a szellemi áldás a szellemi Izrael számára jön és a második, vagyis a földi áldás a test szerinti Izraellel kezdődik, mégis nem fog megállni annál; mert mindazok, akik óhajtják, izraelitákká válhatnak az Ábrahám hitét és engedelmességét gyakorolva, az egész emberiség valódi izraelitává – „Isten népévé” válhat. Ennek megfelelően Ézsaiás próféta kijelenti, hogy amikor Izrael vissza lesz hívva az isteni kegybe, a Királyság felállításakor, magába fog foglalni **„mindenkit, aki az én (Jehova) nevemről neveztetik**, akit dicsőségemre teremtettem, akit alkottam és készítettem!” (Az Izrael név akkor érvényes lesz mindazokra, akik Isten népét képezik.) (Ézsaiás 43: 7; Róma 9: 26, 33; 10: 13)

„Bizony eljön (ekképpen) Jehova, az én Istenem, és (így) minden szent vele (egységben lesz)” (Zakariás 14: 5). Amikor Istennek ideje teljességgel elérkezik, amikor a pogányok számára lejár a hatalom gyakorlásának engedélye, amikor a nagy Engesztelési Nap (az Evangéliumi Korszak) áldozatai lejárnak, amikor a Főpap bevégzi az engesztelést, nem csak az Ő „testéért”, az Egyházért, hanem az Ő „háznépéért”, és az „egész népért” és előjön, hogy megáldja az „egész népet”, akkor a Jehova átka, vagyis a halálítélet fel lesz oldva a Földön; az Ő lábzsámoly sátora ismét el lesz ismerve, és elkezdődik annak ékesítése igazságosságban, igazságban és a szeretet szent Szellemében, és haladni fog, míg a Millennium végén minden igazságos szándékú, eléri a tökéletességet, vagyis egyesítettik Jehovával, és minden vonakodó meg lesz semmisítve. (Cselekedetek 3: 23; Jelenések 20: 9)

Tovább víve a leírást, a próféta kijelenti arról a napról, amelyen Jehova lábainak helye fokozatosan dicsőségessé tétetik, hogy:

„Azon a napon nem lesz hőség, sem hideg, sem fagy. Akkor csak nappal lesz – az ÚR tudja ezt. Nem lesz külön nappal és éjszaka, világos lesz még este is.” (Zakariás 14: 6, 7 – *r.új.*)

Némelyek az itt leírt „napot” a „bosszú napjával” tévesztik össze, mely „sötétségnek és homálynak napja; felhőnek és borulatnak napja” (Jóel 2: 2; Sofóniás 1: 15); és úgy tűnik, hogy a fordítók általában megpróbálták összeegyeztetni a fordításokat. Viszont az a nap, amelyre itt Zakariás hivatkozik, amely csak részben fényes, az a Millenniumi Nap, annak ellenére, hogy az igazságosság napja felkel és fényleni fog, hogy eloszlassa a földről a bűn, a babonáság és a halál gyilkos kigőzölgését. Még azért is csak részlegesen világos lesz *e nap*, mert egész idő alatt törődni kell a bukott emberek egyik nemzedéke után a másikéval, ahogy a elő lesznek hívva a sírokból, és a tökéletességre való helyreállítás különböző szakaszaiban *lesznek*. De mennyire megnyugtató az a biztosíték, hogy azon a napon, melyen a Jehova lábai visszahelyeztetnek az Ő zsámolyára, nem lesz többé „sűrű sötétség”; és hogy a Millenniumi Nap végén a fokozott sötétedés helyett a világ csak akkor fogja elérni igazából a „Jehova ismerete fényének” teljes delét és annak Napja soha le nem nyugszik.

Az élet vizének folyóira való utalás, melyek Jeruzsálemből folynak a Millenniumi napon, amikor a Jehova lábai visszahelyeztetnek az Ő zsámolyára (Zakariás 14: 8, 9), emlékeztet bennünket az Ezékiel (47: 1-12) és János (Jelenések 22: 1, 2), evvel megfelelő bizonyosságaira, melyek a Millenniumi Királyság trónjától eredő élő vizek, ugyanezen jelképe alapján a helyreállítás áldásait mutatják be nekünk az „élet vize” jelképében, amelyhez bárki, aki akar, ingyen járulhat inni, valamint a gyümölcssel teli, örök élet fáihoz is, melyeknek

levelei kigyógyítják a föld bűnbánó népeit minden tökéletlenségükből.

Ó, Igen! „E napon az ÚR lesz az egész Földnek Királya”; az Országá el lesz jöve, ahogy az Ő hívei régóta könyörögnek; és annak a napnak végén az Ő akarata megvalósul a Földön, úgy ahogy az a Mennyekben van. Isten lábzsámolya akkor valóban dicsőséges lesz, ahogy meg van írva:

„Ahogy biztos, hogy Én élek és, úgy a Jehova dicsősége elárasztja az egész földkerekséget.” (4 Mózes 14: 21; Ézsaiás 11: 9; Habakuk 2: 14)

„Az új földön nem lesz helye semminek,
mely megmételyezi e világot;
Semmi gonosz ne feketítse be a második születést;
Nem lesz többé semmi átok.
Ti, megtört szívűek, szüntessétek be a nyögést;
Az ígéret napja hajnalodik rátok;
Mert, Aki a királyi trónuson ül, megígéri:
‘Mindent megújítok!’

Gyászoljuk a holtakat, de ők feltámadnak! –
Az elveszetteket, de ők helyreállíttatnak!
Ó! a mi emberi szívünk megszakadna
A Szent Szó nélkül!
Homályos szemek tekintsetek fel! –
Szomorú szívek vigadozzatok!
Isten ígéretének szívérványát át látván,
A prófétai hang hallatára:
‘Mindent megújítok!’”